

FALTAITS KOSTAS

ΑΡΓΙΑ : ΔΙΉΓΗΜΑ

Kostas Faltaitis

Αργία : διήγημα

«Public Domain»

Faltaits K.

Αργία : διήγημα / K. Faltaits — «Public Domain»,

Содержание

I	5
II	7
III	10
Κонец ознакомительного фрагмента.	12

Kostas Faltaits

Αργία : διήγημα

I

Στην Α. Ε τον κ. Κ. Σπυρίδη

Ένα τορπιλλοβόλο μαύρο και χαμηλό ήταν αραγμένο καμιά πεντακοσαριά μέτρα μακριά από το μεγάλο θωρηκτό. Στο Ρένα το ναύτη φάνηκε καθώς το κύτταζεν έτσι σιωπηλό, τόσο έρημο και ξεχασμένο από τον κόσμο, ώστε όλη η λογική του δεν έφθασε να τον κάνει να πιστέψει στην πραγματικότητα του· και σκέφτηκε:

– Τάχα να βρίσκονται άνθρωποι ίδιοι με μας κει μέσα;

Πιο μακριά στο βάθος, η μεγάλη στεριά. Τα πεύκα την πρασινίζανε και την κάναν επιθυμητή, μα ο Ρένας φοβότανε πάντα το μυστήριό της. Τώρα ήτανε χαμηλή και μακρυνή. Το βράδυ όμως ψήλωνε σα ράχη κάποιου γίγαντα και στερεωνότανε στη μέση τ' ουρανού και της θάλασσας. Τις ώρες της αυγής αργοξυπνούσεν η στεριά, κι' ενώ τα χρώματα στον ορίζοντα τινάζονταν μαντεύοντας το φως που ερχόταν, αυτή επίμενε στον ύπνο της και διατηρούσε το σκοτάδι της σαν κακόν εφιάλτη πολύ πιο ύστερα από το γενικό ξύπνημα.

Ο Ρένας ο ναύτης κύτταζεν ολοένα σκαρφαλωμένος στο π η γ α ί ο του μεγάλου ταχυβόλου. Κι' ούτε το μαύρο τορπιλλοβόλο, ούτ' η στεριά φαινόντανε μόνα αυτά από τη θέση κείνη σαν ψεύτικα και σαν ξένα.

Ήταν το τρεχαντήρι που πέρασε κάπως μακριά με τα πανιά σα σπαθιά· κι' ήταν το λιμανάκι πέρα που μόνον οι βάρκες ορίζανε την ύπαρξή του· κι' ήταν ο νέος σημαιοφόρος που πέρασεν από πίσω του με τα παπούτσια του που τρίζανε σα να περπατούσε πάνω σε κόκκαλα· κι' ήταν μια φυσαρμόνικα κάτω στο υπόφραγμα που δεν ταραζότανε τώρα από τα τραγούδια παρατημένη μισάνοιχτη στην άκρη ενός πάγκου... Και ήταν ότι νάβλεπεν από κει σαν ψεύτικο, σα να τόβλεπε μέσ' από τζάμι ή μέσα στην αντανάκλαση του νερού.

Ακόμα του φαινόταν πολύ παράξενο κι' ακατανόητο πως στα μακρυνά πέρα χωριά, τα τόσον ακίνητα και σιγαληνά, υπήρχανε και κάθονταν άνθρωποι, και πως οι άνθρωποι κείνοι ζούσαν και κινιόνταν όπως αυτός, όπως οι άλλοι ναύτες, όπως ο άλλος κόσμος... Και μόνο στα μάτια του Ρένα αληθινός και ζωντανός καμπυλωνόταν ο ουρανός και το γαλάζιο του ανοιχτό δεν είχε να του κρύψει κανένα μυστικό...

Κατέβηκεν από το κανόνι και τράβηξε στο μεσόστεγο. Καθώς περνούσεν από τ' Οπλονομείον είδεν αραδιασμένους ακόμα καμιά δεκαριά ναύτες που περιμένανε τη σειρά τους να τους φωνάξει ο ύπαρχος. Λίγοι ήταν πραγματικά ένοχοι, μα οι πιο πολλοί τιμωριότανε για τιποτένιες αφορμές. Αθώοι και φταίστες παίρνανε το ίδιο σχεδόν μερίδιο τιμωρία.. Τους κύτταξε τώρα με λιγότερη συμπάθεια, απ' ότι τους είχε κυττάξει πριν μισή ώρα αραδιασμένος κι' αυτός στη γραμμή και περιμένοντας την τιμωρία του.

Ένας από τη γραμμή τον ρώτησε:

– Πόσο στο βαφτίσανε το νήπιο;

– Ενός μηνός.

– Κράτηση ή φυλάκιση;

– Φυλάκιση κουμπάρε μου.. Μούπε μάλιστα να του το χρεωστώ και χάρη που δεν την έβαλεν α υ σ τ η ρ ά. Θάχω όλη την ελευθερία να γυρίζω στο καράβι, κι' από δουλειά τίποτα.

– Καλός είσαι και συ!

Του τώπε με κάποια κακία, μα ο Ρένας δε στενοχωρήθηκε γιατί ήξερεν όλους τους ναύτες κακούς από τη δυστυχία τους και τον ένα χειρότερο από τον άλλο.. Τριγύρω του τα πράγματα και τα πρόσωπα είχαν χάσει το πρώτο τους σοβαρό κι' αλλοιώτικο ύφος.

Είδεν ότι καμιά πια εντύπωση δεν τούκανεν ο ναυτόπαιδας υπηρέτης του ύπαρχου, ούτε οι γκέτες του αγγελιοφόρου, ούτε ο κονδυλοφόρος του γραφέα που σημείωνε τις τιμωρίες, ούτε οι ζάρες στο μέτωπο του ύπαρχου που θυμωμένος ξέταζε κάποιο ναύτη. Ακόμα δεν ήταν καθόλου παράξενες τώρα οι βίδες της οροφής· το φως της καντήλας στην εικόνα τ' Άη-Νικόλα δε γιάλιζε πια σα βλοσυρό μάτι, και κάτω από τα πόδια του ο ήχος της ηλεκτρομηχανής ακούονταν κανονικός, χωρίς να γαυγίζει όπως πρώτα.

II

Πόσο άφθονο και πόσο γαλάζο ήταν πάλι το νερό κάτω από τα μάτια του! Έπρεπε να χαλάσει ο ουρανός για να βρεθεί άσχημο και κουραστικό το χρώμα κείνο. Τώρα όμως φαίνονταν όλα φωτεινά, και τα χρώματα στη θάλασσα στρωτά και καλοβαλμένα. Σε κάθε κομμάτι του νερού ένα δαχτυλίδι από ήλιο· σ' αρκετό πλάτος πολλά θρύψαλα ήλιος· σε κάθε βάρκα πάλιν ο ήλιος για να λαμποκοπά στα φτερά των κουπιών, και να περνά με ασημένιες λάμες την ίδια στιγμή τη θάλασσα.. Μπροστά στην πλώρη πολλοί ναύτες παίζανε. Χτυπούσαν έναν ακάθαρτο γίγαντα συνάδελφό του που είχε την παλάμη μπροστά στα μάτια, κι' ύστερα σήκωναν το δάχτυλο λέγοντας:

- Είμαι γω;
- Δάσκαλε!

Ο γίγαντας με τ' ασπράδια των ματιών του κόκκινα, ανόητα και βλοσυρά, σα μάτια σκύλου θυμωμένου, προσπαθούσε να μαντέψει ποιος τον χτύπησε. Δεν πετύχαινε όμως ποτέ, γιατί οι άλλοι του λέγαν όλο ψέματα. Ύστερα φωνάζανε πάλι:

- Βαράτε το φούρναρη.
- Ο Ρένας στάθηκε κι' εξέταζε.

Ήταν όλοι ναύτες με πολύ παιδικά τα πρόσωπα και τις κινήσεις. Παιδιά σχεδόν ακόμα, τριών μηνών κληρωτοί. Δεν είχαν μάθει νάχουν τον εγωισμό στο πλύσιμο και στο συγύρισμα του εαυτού τους. Δεν πρόσεχαν και λερώνονταν πολύ εύκολα. Ύστερα, δεν τους ένοιαζε καθόλου να καθαριστούν. Είχαν όμως μεγάλη πονηρία στο παίξιμο, και χτυπούσαν με μεγάλην επιτηδειότητα και τέχνη. Καθένας κρατούσε μια ορισμένη έκφραση στο πρόσωπό του κι' ο χτυπιόμενος δε μπορούσε να καταλάβει ποιος τον χτύπησε.

Στ' όμορφο αυτό παιχνίδι ο Ρένας προσπάθησε να διακρίνει από το πρόσωπο και το σώμα αυτών που παίζανε τον τόπο της καταγωγής τους και το πρώτο τους επάγγελμα.

Δυο στρογγυλοπρόσωποι μ' απελέκητο δέρμα κι' απελέκητα χαρακτηριστικά του φανήκανε σαν γεωργοί. Ένας μικροπρόσωπος με κοκκινισμένα μάτια και στεγνά φρύδια θάτανε θαλασσινός και μάλιστα ψαρράς. Το δείχνανε και τα ξυπόλυτα πόδια του. Τα πέλματα πολύ πλατισμένα, αδύνατο νάχανε γνωρίσει το παπούτσι. Ο άλλος με το φρέσκο πρόσωπο και την πρόστυχη όψη μπορεί νάταν υπηρέτης· και ο μουτζουρωμένος κείνος κατεργάρης με το ζαρωμένο στόμα και το γωνιαίο κεφάλι θα εξασκούσε το ελεύθερο επάγγελμα του κάλφα σε τσαγκάρικο ή του βοηθού σε κάποιο μαραγκό.

Έμεινε ευχαριστημένος από τις παρατηρήσές του, κι' εξακολούθησε να κυττάζει με μεγαλείτερη ακόμη προσοχή. Ένας ναύτης γραφέας συνάδελφός του στο ίδιο γραφείο, τον έπιασε ψηλά από το μπράτσο και τούπε:

- Η σάλπιγγα χτύπησε πληρωμή των ανθρώπων που ανθράκεψαν. Έλα να μας βοηθήσεις στη δουλειά.
- Αυτό είνε δικός σας λογαριασμός, απάντησεν ο Ρένας. Οι τιμωρημένοι με φυλάκιση δε δουλεύουνε.

Η σάλπιγγα περιγύριζεν ακόμα το καράβι και φώναζε. Από τ' άλλα πλοία σιγανότερες και μακρυνότερες φωνές σάλπιγγας φτάνανε κ' αυτές ως κει.

- Κάθε σάλπισμα, είπεν ο Ρένας στο σύντροφό του γραφέα, προορίζεται για ορισμένη τάξη ναυτών. Στο καράβι μας χτυπάνε πληρωμή θερμαστών, στο διπλανό τους φωνάζει η σάλπιγγα για αγγαρία.. Η ψυχολογία κάθε σαλπίσματος είναι σύμφωνη με την έννοιά του. Οι ήχοι του είναι χαρούμενοι ή λυπητεροί, αργοί ή πεταχτοί, απλοί ή ανακατεμένοι μόνο για κείνους που φωνάζει. Για τους άλλους είναι ένα τίποτα, ή κάτι τέτοιο.

– Δεν το πιστεύω και τόσο, απάντησεν ο άλλος· και στο τέλος τι με νοιάζει μένα για όλα αυτά! Δόξα σοι ο Θεός, εγώ περνώ ζάχαρη με τον αξιωματικό μου. Στον εαυτό σου να τα λες αυτά.

Κι' έφυγε ευχαριστημένος και κουνώντας το κεφάλι με οίκτο και ειρωνεία για το Ρένα. Ίσως να νόμιζε πως του είχε δώσει μια πολύ σπουδαία κι' έξυπνη απάντηση.

Οι ναύτες εξακολονθούσανε να παίζουνε και να δέρνουν αλύπητα το γίγαντα.

Το χαμηλό του μυαλό δε μπορούσε να καταλάβει την κατεργαριά που του κάνανε, και τα κόκκινα μάτια του αδικημένου σκύλου φούσκωναν από κρυμένο παράπονο. Ξαφνικά σε μια δυνατή γροθιά που του ζάλισε το κεφάλι τόβαλε στα πόδια, και γλύντωσε μέσα από τη θωρακισμένη πόρτα του πρόστεγου.

Δυο-τρεις τον πήρανε κατά πίσω κι' όλοι αρχίσανε τις φωνές:

– Ώωω! Ώωω! Ώωωω!

Του Ρένα τα μάτια από λίγο να δακρύνουν. Ένας όγκος διαμαρτυρίας και αγανάκτησης τον σκέπασε κι' έβρισε τη θηριωδία και την αναισθησία του ανθρωπίνου ζώου.. Έριξε τα μάτια του στη μακρυνή στο βάθος του κόλπου πολιτεία. Η λύπη άρχισε ν' ανεβαίνει από το στήθος του και να τον τραβά πάνω από τους καπνοδόχους της πολιτείας, και πάνω από τα τετράγωνα χωρίσματα των σπιτιών. Ασυναίσθητα άρχισε να μονολογά...

Κάποια βήματα δίπλα του τον σταματήσανε πάνω στο παραλήρημά του.

– Δε μουρμουρίζει έτσι ο κόσμος, τούπε η φωνή του συντρόφου του ναύτη γραφέα. Δω πέρα όλοι, κι' εγώ ακόμα, είμαστε υποκείμενοι να τιμωρηθούμε. Στρατιώτες είμαστε.

– Δε σκεφτόμουνα την τιμωρία.

– Άστα, άστα... Ξέρω γω τι σου λέω.

Ο Ρένας τον κύτταξε για να δει αν θα μπορούσε να τον καταλάβει και στα πιο απλά πράγματα, και τον ρώτησε:

– Θέλεις τίποτα;

– Ναι. Πάμε κατά την κουζίνα. Την πληρωμή την τελειώσαμε χέρι- χέρι... Αμ τι νόμιζες!.

Τώρα θα βαρέσει και το συσσίτιο.

Τραβήξανε κατά την κουζίνα των ναυτών. Παχειά μυρουδιά από κουνουπίδι γέμιζε τον γύρω αέρα, χωνότανε στη μύτη και στο στόμα, και μούσκευεν ακόμα το πρόσωπο και τα ρούχα.

– Δε σου φαίνεται...; είπεν ο Ρένας.

– Δε μου φαίνεται, διάκοψε κείνος, νομίζοντας ότι κι' αυτό αποτελούσε κάποιαν εξυπνάδα.

– Άκουσε λοιπόν, κακομοίρη. Δε σου φαίνεται ότι η αριστοκρατία των αξιωματών αρχίζει από την κουζίνα του карабиού;... Αυτό το στρογγυλό καζάνι με τη μεγάλη κόκκινη κοιλιά, με την καλόκαρδη κουτή όψη, αποτελεί το άπαντο του στομαχιού σε μας τους ναύτες... Πάμε τώρα και στην κουζίνα των αξιωματικών να δεις.. Ορίστε: Αυτή η μικρή χύτρα γανωμένη και γιαλισμένη της ώρας, με το σχήμα σαν αυγό, με τα δυο της χερούλια, με τη φωτιά σιγανή και μέτρια από κάτω, αντιπροσωπεύει το στομάχι των αξιωματικών μας. Μέσα δω η μυρουδιά είναι λεπτή και γαργαλιστική. Πολύ κοκέτα μυρουδιά.. Θέλεις να στη ζωγραφίσω;

– Τώρα-τόρα θα πεις πως είσαι και ζωγράφος!

– Αυτή την ώραν έχω γίνει ότι και να πεις.. Είναι μια κοκότα με λεπτές κάλτσες από μουσελίνα, σηκωμένη λίγο μυτίτσα και σικ καπελίνο. Κάνει μεγάλη εντύπωση κι' όλοι την πλησιάζουνε με θαυμασμό.. Η άχνα που σκορπίζεται άφθονη από την κουζίνα του πληρώματος, λέγεται, φιλαράκο μου, βρώμα. Είναι λαϊκιά, γυναίκα των πέντε δεκαρών. Να πως είναι: Χοντρές παντόφλες, σάρκες μπόσικες σα σακκούλες γιαούρτι· ένα φακιόλι κι' ένα αλατζαδένιο μεσοφούστανο. Αποτελείται από αναθυμίαση μιας κόφας κουνουπιδιών, κι' από τον ιδρώτα του Μπάρμπα Μάρκου του μάγειρα. Αύτη η λαϊκιά με το φακιόλι μας κυνηγά παντού και αισθανόμαστε τον εαυτό μας βρεμένο κι' ακάθατο.

– Εγώ δεν αισθάνομαι τον εαυτό μου ούτε βρεμένο ούτε ακάθατο.

– Το ίδιο κάνει για σένα.. Μέσα της υπάρχει δέρμα αρβύλας, τα ασκούπιστα μουστάκια του Μπάρμπα Μάρκου, νύχια με πένθιμο γιακά, και ροζασμένα δάχτυλα. Ακατανίκητα άφθονη, ρούφηξε το ιώδιο της θάλασσας σε απόσταση πολλά μέτρα... Ύστερα με τι σου φαίνεται να μοιάζει η κουζίνα του πληρώματος; Θέλω ν' ακούσω.

– Με κουζίνα που μαγειρεύουνε φαγιά.

– Όχι· μοιάζει με ναό βάρβαρο, Αιγυπτιακό ίσως. Ορίστε οι οχτώ ή δέκα σωλήνες των μαύρων καπνοδόχων που ανεβαίνουνε στην κορφή. Είναι το περιστύλιο του ναού. Τα δοχεία, κατσαρόλες, ταψιά, κουβάδες, μηχανή για το καθάρισμα της πατάτας, αποτελούνε τα τείχη του ναού. Και οι χοντρές караβάνες είναι οι προσκυνητές. Σ' ευσεβική γραμμή και μ' αριθμούς από κιμωλία στη ράχη 1, 2, 3, 4... πάνω από τα 80. Οι σκιές όλων αυτών των όγκων απλώνονται θαμπές στο πάτωμα, στην καπνιά, στις λάσπες, κάτω στ' άπλυτα χρώματα. Είνε σκιές κακοφτιασμένες, βάνουρες, άτεχνες.. Στην άλλη όμως κουζίνα την ευγενικιά, οι κομπές χύτρες και τα λεπτοτεχνημένα μπρίκια, κι' οι αστραφτερές κουτάλες κρεμασμένες με τάξη, κι' οι πλεχτές από καλό μέταλλο σκάρες, σχεδιάζουνε μια συμφωνία σκιών, πολύτεχνη, επιμελημένη, κεντητή. Την χαϊδεύει σα χνούδι η άχνα του τσαγιού κι' η κνίσσα της ροδαλής μπριζόλας.. Θέλεις και τη μαγειρική τώρα;

– Στην κουζίνα μας, ένας σωλήνας ατμός, ένας σωλήνας νερό, μια ξύλινη μεγάλη κουτάλα, κόχλασμα παχύ, και το συσσίτιο έβρασε. Η διανομή είναι πιο απλή ακόμα: Μια κουταλιά τρεις μερίδες. Δυο κουταλιές εφτά μερίδες. Τρεις κουταλιές δώδεκα μερίδες.. Στην κουζίνα των αξιωματικών ο μάγειρας, κομπότατος για μάγειρας, περιποιείται το επάγγελμά του. Πιάνει το λάχανο βρασμένο, λευκό σαν χιόνι, ξυλώνει τα φύλλα, κόβει τα χοντρά νεύρα και γεμίζει κάθε φύλλο προσεχτικά με κρέας λεπτοκομένο. Το διπλώνει ύστερα με τέχνη, το σφίγγει, το κάνει οχτάγωνο και το βάζει στην κατσαρόλα με γεωμετρική ευγραμμία. Το θέαμα αυτής της μαγειρικής ικανοποιεί το στομάχι, το μαθαίνει τεχνοκριτική, και γεννά την εντύπωση ότι το στομάχι των αξιωματικών πρέπει νάναι στομάχι τουλάχιστο ζωγράφων ή αγαλματοποιών.

Από τα χέρια κ' από το εργαστήρι του ασπροντυμένου μάγειρα παρουσιαζόντανε τα φαγιά τεχνικά, ωραία, λεπτά, ικανοποιητικά για τα μάτια.

– Τα στομάχια που θα τα φάνε! στέναξεν ο άλλος, κι' έκανε κίνημα να φύγουνε.

– Μια στιγμή ακόμα, είπεν ο Ρένας. Δεν είναι λίγη κι' η απόλαση αυτή. Χορταίνομε βλέποντας την ιδεολογία του στομαχιού μας, αφού δε μπορούμε να χορτάσομε την πρακτική του.

III

Μέσα στο καράβι και στην ολόγυρα έκταση όλα αλλάζανε και γινόντανε πολύσχημα, αλλότροπα, παράξενα, χυμένα στη μυστικοπάθεια. Ο πανθεισμός έβαζε και στο παραμικρό τη σφραγίδα του. Ύστερα ο Ρένας άρχισε να μη γνωρίζει τον πρώτο του εαυτό.

– Βέβαια, σκέφθηκε κάποτε, γυρεύοντας μιαν όποια δήποτε λύση, πρέπει νάμαι το αποτέλεσμα κάποιας περασμένης εποχής, και γι' αυτό η ίδια θάλασσα, τα ίδια καράβια, τα ίδια βουνά, δε μοιάζουνε διόλου με τον εαυτό τους.

Κι' ύστερα από τη λύση αυτή, έβγαλε κάποιο συμπέρασμα που δεν του φάνηκε να είναι έξω από τη λογική.

– Είναι ευτύχημα που ήρθαν έτσι τα πράματα, γιατί τώρα μπορώ να νομίζω πως γίνομαι κάμποσα χρόνια μικρότερος.

...Το Σάββατο αμέσως από το μεσημερινό φαί ήρθεν ο κουτός γραφέας για να τον πειράξει.

– Ακόμα να ετοιμαστείς για να βγεις έξω! του φώναξε.

Και καθώς ο Ρένας τον κύτταζε χωρίς να μιλήσει, πρόσθεσε με γλήγορη χειρονομία:

– Ίσα, ίσα και χτύπησεν η σάλπιγγα.. Θα μείνετε έξω, κύριε Ρένα.

Τον έστειλε στο διάβολο.

Οι ναύτες είχανε μπει σε δυο γραμμές. Ήτανε γελαστοί, καθαροί και ώμορφοι. Στο Ρένα φάνηκε πως όλο το καράβι θάβγαινε έξω. Αλλά τότε ποιοι θα μένανε μέσα; Πραγματικά δεν μείναν άλλοι από τους τιμωρημένους...

Ο Θεός είχε απλώσει πάλι στη θάλασσα το καλοκαίρι. Στο βάθος τα χιόνια ασημώνανε τα βουνά, μα η θάλασσα λικνιζότανε στην πιο ατάραχη και ήμερηνη άνοιξη. Ήτανε μια θάλασσα αγαπητή, όμορφη, χρυσοντυμένη, ευγενική, ατέλειωτη στην καλοσύνη της. Κι' ακόμα είχε πήξει από της βάρκες που περιμένανε ν' αδειάσουνε τη χαρούμενη ζωή των ναυτών στην εύθυμη στεριά...

Το δειλινό ειρήνεψε πιο πολύ η λεκάνη του κόλπου. Η καλοσύνη της θάλασσας δεν εύρισκε πια ήχους άλλους να φανερωθεί και καινούργια χρώματα να σχηματίσει την ευχαρίστησή της. Μια αναμένη λαμπάδα με φως που δεν καίει αλλά μόνο χαϊδεύει η αντανάκλαση του ήλιου, φώτιζε τον κόλπο. Κάποιο πανηγύρι πάνω ψηλά πρέπει να γινότανε.

Κάτι μαλακό και χλιαρό καμινεύοταν μέσα στο Ρένα.

– Αν ήταν έτσι όλα τα δειλινά κι' όλη η θάλασσα, δε θ' αναλούσα λοιπόν; Σκέφθηκε.

– Άνθρωπος στη θάλασσα! Ακούστηκεν έξαφνα μια φωνή βγαλμένη απ' όλο τον τρόπο και τη φρίκη του ανθρώπινου στήθους.

Την ίδια στιγμή μέσα στο νου του Ρένα ζωντανέψανε σ' ένα σωρό, όλα τα επεισόδια σελίδων και μυθιστορημάτων που είχε διαβάσει. Κι' ακόμα θυμήθηκε ότι λίγο πιο πριν άλλες φωνές πολλές και δυνατές είχαν ακουστεί:

– Η κανονιοφόρα! Η κανονιοφόρα!

Ήταν ακριβώς το ίδιο με τα μυθιστορήματα. Μια σύγκρουση, ένα τράνταγμα, κι' ένα σώμα που το είδανε πολλοί να πέφτει με το κεφάλι στη θάλασσα.. Πάνω στο επίστεγο του θωρηκτού αληθινός χαμός. Ο Ρένας τινάχτηκε για να κατέβει στην πρύμη, μ' απόρησε πως δεν μπορούσε να βρει την κάθοδο. Τις στιγμές εκείνες του ήταν αδύνατο ν' ανακαλύψει το πιο εύκολο και συνηθισμένο μέρος, απ' όλα τα μέρη του караβιού. Η κανονιοφόρα φαινόταν ακόμα με την πλώρη της κολλημένη στα πλευρά της βενζινακάτου.. Σε λίγο φάνηκε στην επιφάνεια του νερού ο άνθρωπος.

Κολυμπούσε δυνατά μ' απλωμένες χεριές κι' έφτασε στη βενζινάκατο. Κανένας δεν τον βοήθησε ν' ανέβει απάνω, γιατί από την κανονιοφόρα τάχανε σαστίσει κι' άλλοι πηγαίνανε βιαστικά κατά την πρύμη, κι' άλλοι κατά την πλώρη. Μερικοί κρατούσανε στα χέρια τους σχοινιά, γάντζους, ότι τύχει. Όταν ξεκόλλησεν η κανονιοφόρα φάνηκεν η βενζινάκατος σχισμένη στη μέση.

Από το θωρηκτό, φωνάζανε:

– Να, να! αρχίζει να βουλιάζει.

– Δε θα την προκάνουνε.

Πραγματικά τ' ωραίο γαλάζο σκάφος χαμήλωνε σιγά – σιγά, βούλιαζε ως την κουπαστή, κ' ύστερα άρχισε να χάνεται με γυρμένη πρύμη μέσα στο χάος του νερού. Η κανονιοφόρα δεν είχε πάθει τίποτα κι' εξακολούθησε σφυρίζοντας το δρόμο της.

Κонец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.